

POHÁDKA O HASIČI BOŘKOVÍ A APOLENCE A TAKÉ O TOM, CO VŠECHNO BYLO TŘEBA HASIT

Bylo, nebylo, ale spíše bylo a není to ani moc dávno, žil ve vsi Ohnišov mladý hasič Bořek. Kluk vám to byl šikovný, pracovitý, usměvavý. Radost s ním chvíli pobýt. A jak on uměl hasit. V ohních on se vyznal i si je pro sebe pojmenoval. „Počmouděničko“ říkával ohni, který jen tak oblízl chalupu, ale hasiči ho zvládli uhasit dřív, než se stačil rozhořet. „Plápolák“ říkal většímu ohni. To když z domu, kterého hasili, část nepřežila. „Fajrák“ říkal velikému ohni, který ve svých plamenech pozřel celý dům.

Bořek hasil rád a hasil dobře. Ve vsi Ohnišov ho měli všichni rádi. Ze všech Ohnišováků jej však nejraději měla Apolenka. Krásné děvče, dcera kováře. Bořek na ní mohl oči nechat. A už se po vsi šeptalo, že co nevidět bude svatba.

Zdálo se, že ke štěstí Bořkovi nic nechybí. Ale chyba lávky. Na konci vsi, za domkem, kde žil Bořek, bydlela Fáňa. I jí se Bořek líbil a tak přemýšlela, jak to udělat, aby si Bořek místo Apolenky vzal ji. V noci jí to nedalo spát. Přemýšlela a přemýšlela až na to přišla. Šla a schválně podpálila starý kozí chlívek, který měla vzadu na dvorku. Žádná koza v něm už našťestí nebydlela. Počkala až se chlívek pořádně rozhoří, ještě velkou náručí suché slámy oheň přiživila. Naštěstí stál chlívek na dvorku osaměle a tak nehrozilo, že by něco dalšího od něj mohlo chytit. A teprve po delší chvíli, až když už chlívek hořel velkým plamenem, se vypravila za hasičem Bořkem s prosbou o uhašení.

Bořek na nic nečekal, rychle vstal, vzbudil ještě dva kamarády hasiče a pospíchal Fáně na pomoc hasit. Chlívek však mezi tím celý shořel. Bořek s kamarády jen zajistili, aby byl oheň v pořádku uhašen a nemohl se šířit dál. Z chlívku zbyla jen hromada popela. Ale to bylo přesně to, co Fáňa chtěla. Hned ráno začala chodit po vsi a každému, kdo se jí připlétl do cesty, vykládala o tom, jak se na ní Bořek vykašlal. Jak nechtěl jet k ohni. Jak ho musela dlouho přesvědčovat. Jak ho musela podplácet, aby šel. No a když prý konečně přišel, bylo pozdě a ona kvůli Bořkovi přišla o chlívek. Prostě kupila lež na lež, pomluvu na pomluvu. A našli se lidé, kteří jí rádi naslouchali. A nejen naslouchali, ale i povídali dál. Většinou si ještě další zlé věci domysleli. Třeba, že Bořek na Fáňu křičel, že jí i nadával. A už se tato zpráva šířila po vsi jako lavina.

Bořek se sice ze začátku snažil bránit a říkal, jak to bylo podle pravdy. Na to Fáňa vždy jen utrousila: „Jo, jo, kdybyste přijeli včas, nezbyla by z chlívku jen hromada popela.“ A tvářila se zkroušeně. Fániny lži a pomluvy došly až k uším místního kováře, táty Apolenky. Ten bouchl kladivem do kovadliny a prohlásil: „Bořek nesmí překročit práh mého domu. Žádná svatba nebude!“ Marně Apolenka plakala, marně vysvětlovala. Ta jediná Bořkovi věřila. Byla z toho najednou veliká svízeľ.

Když Fáňa uslyšela o tom, že si Bořek nesmí Apolenku vzít, začala se k němu lichotit. Chlácholila ho, aby si z toho nic nedělal a vzal si ji. Ona, že bude pro něj tou nejlepší ženou. To už bylo na Bořka moc. Řekl si: „Ohně uhasit umím, ať už je to jen počmouděničko nebo plápolák nebo fajrák. To by bylo, abych nedokázal uhasit Fáninu ošklivou pomluvu. Vždyť já Apolenku miluji a žádnou jinou za ženu nechci.“ No, ono se to snadněji řekne, než udělá. Uhasit pomluvu je opravdu práce nelehká. Ale on, Bořek, taky nebyl jen tak nějaký chlapík. Když se pro něco rozhodl, dokázal to dotáhnout do konce.

„Musím na to pěkně od začátku“, říkal si, „jak, že ta pomluva vlastně vznikla? No, ano, už to má. Zrodila se ve Fánině hlavě a vyvrcholila ohněm v kozím chlívku. Musím přijít na to, jak ten oheň vznikl.“ A tak se Bořek jednou velmi brzy ráno, zrovna když se sluníčko začínalo objevovat na obloze, vypravil k Fáně na dvorek a důkladně si začal prohlížet místo, kde býval kozí chlívek. A pak to uviděl. Na zemi, u hromady popela, uviděl zbytek louče, kterou Fáňa chlívek podpálila. Louč, to je kus silnější větve omotané látkou a napuštěné smolou. A tady byl důkaz. Látka na louči byla z Fániny staré zástěry, se kterou dříve často

chodila po vsi. Bořek louč vzal a schoval. Věděl, že dnes večer se na náměstí v Ohnišově koná bál a tedy to bude dobré místo k tomu, aby tam vyšla pravda najevo. Dopoledne ještě doběhl za Fáňou a na bál ji pozval. Ta celá natěšená souhlasila, že s ním na ten bál půjde. Už se říkala, že ji vše krásně vychází. Že Bořek začne místo s Apolenkou chodit s ní, že se jí její plán povedl. Netušila, že Bořek má schovanou její louč.

Mezi tím se Bořek domluvil s Pepou. Ten řídil kapelu, která měla na bále hrát. Poprosil ho, aby uprostřed bálu udělal přestávku a dal mu slovo. Pověděl mu o tom, že musí něco moc důležitého uhasit a že se to dá jen uprostřed bálu. Pepovi to bylo divné. „Copak bude na bálu hořet?“, divil se. Bořek ho ujistil, že se ničeho nemusí bát, jen ať udělá o co ho poprosil. A tak se i stalo. Na bál přišla celá ves. V prostředku muziky udělal Pepa přestávku a řekl, že teď se bude hasit. Všichni sebou trhli a začali se ohlížet, kde hoří. Do toho vystoupil na pódium k muzikantům Bořek, v ruce držel louč. Když to Fáňa uviděla, hned jí bylo jasné, kam Bořek míří. Celá zrudla a chtěla utéci. Bořek řekl, aby ji nenechali odejít, že se jí musí na něco zeptat. Fáňa nechtěla a snažila se dostat se pryč. Dva kamarádi Bořka ji však chytili a Bořek začal vyprávět: „Milí Ohnišováci, vy jste dali na Fáňu a na její slova o tom, že jsem nechtěl hasit její chlívek. Nevěděl jsem, co mám dělat. Jak mám uhasit tuto pomluvu, aby mohla na povrch pravda. Šel jsem se proto podívat na Fánin dvorek a našel jsem louč, kterou chlívek podpálila. Schválně to udělala, aby mne mohla očernit, že špatně hasím. Tato louč se zbytkem její zástěry je toho důkazem. Je to tak, Fáňo?“ Fáňa nebyla schopna odpovědět, tak moc se styděla. Dala se do pláče a skrz vzlyky jen říkala: „Já to už nikdy neudělám.“ „Budu se ti snažit věřit“, řekl na to Bořek a bylo mu najednou moc dobře. Viděl, že se mu podařilo uhasit jeden z nejhorších „požárů“, který ho doposud potkal. Vždyť ho málem stál svatbu s Apolenkou.

Ta se konala, byla krásná, veselá. Nevěště Apolence to moc slušelo vedle hasiče Bořka, který si pro tu příležitost vzal na sebe krásnou hasičskou uniformu se speciálně pro tu chvíli nablýskanými knoflíky. Kamarádi hasiči přijeli na svatbu v hasičském autě. Pepa se svými kamarády na ni vyhrával. Otec kovář se na Bořka ani trochu nenechal. Naopak nyní po celé vsi říkal, že Bořek je fakt fajn chlapík.

A chcete vědět, jak to bylo dál s Bořkem a s Apolenkou? Počkejte, povím vám to, ale to už bude zase další pohádka.

Hana Jindrová